

Adam Šálek, 2.C HUDEBNÍ RECENZE pro gympb.cz - 150 - 250 slov

https://www.youtube.com/watch?v=Or8gMiBhtnw&feature=emb_logo&ab_channel=%C4%8Cesk%C3%A1filharmonie

Čtyři kroky do nového světa aneb vystoupení, které zaujme nejen milovníky vážné hudby

Nejsem znalec a ve vážné hudbě jsem nováček, takže bych si nikdy nedovolil zpracování skladby "Sinfonietta" od geniálního skladatele Leoše Janáčka kritizovat. A ze stejného důvodu se zde nedočtete, jak vychvaluji jistě profesionální výkon České studentské filharmonie. Takže jediné, co můžu napsat, je můj názor obyčejného člověka. Přesto, že nepatřím mezi elitu posluchačů vážné hudby, bylo na tomto projektu něco zajímavého už od začátku.

Časté vstupy průvodce a dirigenta České Studentské filharmonie v první polovině koncertu mě nejen drželi ve střehu, ale zároveň mi odkryli oponu do zákulisí celé Sinfonietty, a ano, i když vás to možná překvapí, koncert má svého průvodce, a funguje to skvěle. V druhé polovině po přestávce si pak jen užijete Janáčkovu skladbu, o které jste se již dozvěděli spoustu zajímavých věcí.

Celé představení tak splňuje jak hudební, tak informační formu, a co je nejdůležitější, otevírá dveře novým zájemcům o tento žánr hudby. Podtrženo sečteno, pokud jste fanoušci Janáčkovy tvorby, co by chtěli zkusit něco nového, a nebo jen někdo, kdo by se rád dozvěděl víc o hudbě, můžu vám tento koncert s čistým svědomím doporučit.

Nicol Vesecká, 2.C HUDEBNÍ RECENZE pro gympb.cz - 150 - 250 slov

https://www.youtube.com/watch?v=Or8gMiBhtnw&feature=emb_logo&ab_channel=%C4%8Cesk%C3%A1filharmonie

ČTYŘI KROKY Z COVIDU

“Janáčkova Sinfonietta” v podání České studentské filharmonie opět nezklamala. Jednalo se o další koncert z cyklu Čtyři kroky do nového světa, který je určen pro studenty středních škol a druhého stupně základních škol. Každému koncertu předchází rozbor a výklad, o který se postarají dirigent Marko Ivanović a průvodce Petr Kadlec. Koncert lze shlédnout i online na internetovém serveru Youtube.

Janáčkova Sinfonietta je orchestrální skladba skládající se z pěti částí (Fanfára, Hrad, Králové klášter, Ulice a Radnice), která byla poprvé předvedena pražskému publiku v roce 1926. V tomto díle je výrazně rozšířená žesťová sekce.

Marko Ivanović s Petrem Kadlecem popsali Janáčkův život a proč takto skládal, vyzdvihli účinkující nástroje a vysvětlili, proč mají ve skladbě takové postavení, dle mého názoru celkově velmi podrobně a hezky skladbu rozebrali a objasnili, proč se tam např. objevuje gradace, proč se opakuje melodie atd.

Skvělé bylo, že se nejednalo jen o “přednášku”, ale že zapojili i publikum. Nejdříve šlo o otázky, následně však přiměli všechny zpívat a zapojit se do skladby.

Sinfonietta je nádherná skladba a po tomto skvělém zpracování k ní mám určitě blíž. Jakmile jsem pochopila souvislosti, začala jsem skladbu vnímat jinak. Podle reakcí bych řekla, že publikum na tom bylo stejně. Česká studentská filharmonie se skladby ujala velice dobře, vlastně to nemělo chybu. Rozhodně je nutné, zejména v této situaci, kdy jsou divadla zavřená, ocenit dostupnost koncertu online. Určitě doporučuji, ať už Janáčkovu Sinfoniettu, tak i jiné skladby, které byly v cyklu Čtyři kroky do nového světa zpracovány.

Nicol Vesecká

Štěpánka Marková, 2.C HUDEBNÍ RECENZE pro gympb.cz - 150 - 250 slov

https://www.youtube.com/watch?v=Or8gMiBhtnw&feature=emb_logo&ab_channel=%C4%8Cesk%C3%A1filharmonie

Čtyři kroky do nového světa- Leoš Janáček

Hudební koncert České studentské filharmonie, kam patří také členové orchestrální akademie ČF a studenti hudebních škol, se odehrál v hlavním městě Praze. Pražské Rudolfinum bylo zaplněno lidmi všeho věku. Koncertem nás provázel Petr Kadlec a dirigent Marko Ivanovič.

Zaujalo mě, jak hned na začátku představení zapojili diváky. Zazněly dvě hudební nahrávky a lidé měli říci, jak na ně podle nahrávek působí autor, který to napsal. První byla pravidelná, zřetelná, zpěvná a druhá nahrávka byla stručná, vášnivá a emocionální. Obě nahrávky napsal Leoš Janáček, můžeme zde tedy vidět jeho životní posun při vnímání melodie a skládání nových skladeb.

Ve 3. větě Janáčkovy Sinfonietty si můžeme všimnout, jak dostala dozrálou podobu a k čemu všemu Janáček dospěl. Působila na mě chvílemi něžně, melodicky, romanticky, ale s nějakým napětím. Ke konci začala být dramatická, napínavá a velmi emočně silná. Líbilo se mi, jak se střídali dechové a strunné nástroje. Bylo to působivé. Na někoho to však může působit jako Janáčkovy chrlení nápadů, ale on měl vše důkladně promyšlené.

U 4. věty Janáčkovy Sinfonietty, která je plná překvapení, někteří staromilci Janáčkovy vytýkají, že nemá žádné zpěvné melodie. K vyvrácení zapojili znovu diváky. Diváci zpívali melodii, kterou hráli trumpety. Po nacvičení to zpívali diváci a orchestr jim k tomu hrál ostatní melodie. Bylo to neuvěřitelné, jak to krásně znělo.

Zajímavé také je, že Janáčková Sinfonietta má pět částí místo čtyř. Právě v této 5. větě se mi nejvíce líbilo, jak Janáček dokázal dát dohromady několik různých zvukových melodií, že člověk má pocit, že to nemůže znít dobře, ale ono zní. Má to až dechberoucí účinky.

Janáček také vyhledával pravdivost v lidových skladbách. Později to přenášel do vlastní tvorby. Najdeme ji ve všech Janáčkových skladbách.

Sinfonietta končí velkolepým závěrem. To, že končí poznáme díky činel a trumpet. Zakončení je známý Jančkův trylek, který na mě působí jako cvrlikání ptáčků. Ostatní skladatelé ho považovali za podivína, ale on nebyl podivín, aby ukončil Sinfoniettu pouze trylkem. Nad trylek dal něco působivého. Zvolil si jednoduše řečeno dechovku. Janáček se vrací k fanfáře, která zní na začátku skladby. Fanfára je nejznámější a nejpůsobivější. Bylo to neuvěřitelné a opravdu moc se mi to líbilo.

Závěrem musím říci, že hudební koncert Čtyři kroky doporučuji všem milovníkům hudby. Líbí se mi, jak první polovinu představení vysvětlují jednotlivé věty skladby, že tomu diváci lépe porozumí. Je to opravdu velký zážitek.

Markéta Mazancová, 2.B HUDEBNÍ RECENZE pro gympb.cz - 150 - 250 slov

https://www.youtube.com/watch?v=Or8gMiBhtnw&feature=emb_logo&ab_channel=%C4%8Cesk%C3%A1filharmonie

Česká studentská filharmonie mistrně přibližuje Janáčka všem. Navzdory pandemii

Hudební koncert od České studentské filharmonie Janáčkova díla Sinfonietta mne opravdu velmi zaujal. Nejen že jako naprostý hudební laik jsem tento koncert zhlédla celý, ale k tomu všemu měl i mou plnou pozornost. Koncert se konal již před nějakou dobou, avšak já si ho poslechla online, tak jako můžete i vy.

Pozitiv bych na tomto koncertu našla určitě mnoho, ať už po výborně sehraný orchestr, přes dirigenta Marka Ivanoviče až po průvodce Petra Kadlece. Tito dva spolu tvoří naprosto dokonalý pár, skvěle se doplňují a to jak do programu zapojují diváky svými otázkami, ještě více oživí celý večer. Negativa bych hledala opravdu těžko. Nevím co bych mohla vytknout, snad jen přidat do programu ještě jednu přestávku. Jsem prostě počuránek. :)

Celý koncert se mi opravdu moc líbil. Posluchač má možnost se naučit něco nového, nejen o panu Janáčkovi, ale i o hudbě samotné. Představení mě vtáhlo do sebe a i v této těžké situaci jsem se cítila jako bych na koncertu fyzicky byla. Pánům moderátorům jsem odpovídala i já sama u počítače. Určitě bych se nebála doporučit tento typ koncertu i dětem, kolem mého věku, protože je to i velmi zábavné. Samozřejmě může být program České studentské filharmonie přínosný i pro všechny ostatní, abychom si tuto obtížnou situaci alespoň něčím zpříjemnili.

Markéta Mazancová, studentka 2. ročníku gymnázia Příbram

V Rudolfinu v teplákách

Každý kdo kdy navštívil kouzelný prostor pražského Rudolfinu dobře ví, že zažít v něm na vlastní uši symfonii od kteréhokoli z velkých jmen světové hudby je samo o sobě velkým zážitkem, o kterém se každý rád rozpovídá a rozplyne se nad ním při rodinné večeři. Přidáme-li ke kvalitnímu skladbě také citlivé provedení, které skladateli udělá čest, stane se návštěva Prahy 1 zážitkem téměř nadpozemským. Sinfonietta od Leoše Janáčka, v podání České studentské filharmonie, pod taktovkou příjemného Marka Ivanoviče a s komentářem charismatického Petra Kadlece, k vyvolání oněch nadpozemským pocitů, i napříč mé absenci v samotném Rudolfinu, neměla vůbec daleko.

Koncert, jenž byl pořádán v rámci koncertního cyklu "Čtyři kroky do nového světa", byl rozdělen na část analytickou, která se snaží posluchači skladbu interpretovat, vhlédnout do ní a dát ji do kontextu autorova života a jeho ostatních děl, a poté samotné provedení.

Na samotném začátku představil orchester dvě ukázky, načež bylo publikum dotázáno, jak by charakterizovalo autora obou z nich. Už zde můžeme zpozorovat, v čem jsou analytické koncerty ČSF tak unikátní. Donutí posluchače přemýšlet, poslouchat pozorně a s otevřenou hlavou slyšet hudební díla z různých úhlů, pochopit jejich podstatu, vhlédnout do duše, myslí a světů geniálních skladatelů. Zde můžeme také pochválit živé a výřečné publikum s bohatou slovní zásobou, které spolu po většinu koncertu výtečně fungovalo jako kolektiv a odpovídal Petru Kadlecovi vždy naservírovalo více než dost. Autorem obou ukázek se nakonec ukázal být samotný Leoš Janáček.

Zbytek analýzy byl dynamický a živý. Publikum se smálo, v jednu chvíli se i stalo jedním z harmonických prvků čtvrté věty a ČSF pak pomocí střípků a ukázek ze Sinfonietty postupně v myslích posluchačů rozesívala semínka zvědavosti, čímž je připravovala na zážitek z plného provedení.

Provedení samotné pak Studenti zvládli výborně. Janáčkovy progresivní, komplexní a živé melodie dle mého názoru plynuly sonickým proudem do uší a duší každého z posluchačů bez žádných větších komplikací. Důkazem kvalitní dynamiky ČSF necht' je třesoucí se podlaha od zvuku z mých reproduktorů. Lze také ocenit výdrž orchestru, protože i plíce maratonového běžce by nejspíše potřebovaly jen po analytické části minimálně týdenní pauzu.

Chtěl bych také poukázat na výborně natočený a nazvučený záznam, díky kterému jsem se, i přes to, že jsem seděl v Bohutíně v teplákách, cítil být přenesen do Prahy 1.

Janáček žije a to i díky skvělým projektům, jako jsou právě analýzy od ČSF. Náhled do díla by byl však jen polovinou výhry, ono citlivé provedení a výborní muzikanti spolu však dostali celý koncert do cílové rovinky a posluchač tak mohl být přenesen do podivně krásných hudebních světů Leoše Janáčka.

Barbora Hyspecká, 2.A HUDEBNÍ RECENZE pro gympb.cz - 150 - 250 slov

https://www.youtube.com/watch?v=Or8gMiBhtnw&feature=emb_logo&ab_channel=%C4%8Cesk%C3%A1filharmonie

Není skladatel jako skladatel

Na Janáčkovu Sinfoniettu, kterou odmoderoval Petr Kadlec, nadšeně čekalo plné Rudolfinum. Orchester řídil dirigent Marko Ivanovič, který si pro publikum na začátek připravil dvě odlišné ukázky.

Na úvod bylo nutné vyslechnout projev moderátora, který nás bude provázet po celou dobu, po něm si slovo převzal dnešní dirigent. Pánové si konvenují především fyzickým zjevem. Jejich projevy jsou stručné, zbytečně nezdržují elegantně oblečený sál od hudby a filharmoniků. Po celou dobu komunikují se svým publikem, a tím je motivují být stále ve střehu, za mě to je dobrá strategie, jak si udržet pozornost.

Český dirigent se srbskými kořeny Ivanovič, sálu ukázal odlišná Janáčkova díla a samotnou skladbu, kterou postupně filharmonici předváděli po jednotlivých větách.

Janáčkův zápal ukazuje i jistá nezahratelná pasáž, u které chtěl, aby zněla jako vítr, který slyšel. Dovedl také projevit různé city a nálady, a proto jsou možná jeho představení hrána i v zahraničí více než ta Dvořákova.

Závěr skladby nám pomohou rozpoznat činely či trumpety, a pak nastává, jak to sám Ivanovič nazval, něco mimořádného. Za sebe musím říci, že jsem při poslechu zůstala s pootevřenými ústy.

Zdá se, že jsem vyčerpala snad vše, to však byla jen analýza a samotné provedení následovalo až po občerstvovací pauze.

Filharmonici byli odměněni za své krásné a velmi vášnivé vystoupení hlasitým a dlouhým potleskem.